

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Haarlem, van 17 december 2010 in zaak nr. 09/6940 in het geding tussen:

en

de minister.

Procesverloop

Bij besluit van 17 februari 2009 heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 17 december 2010 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister, thans de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepsschrift is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.
2. Ambtshalve wordt als volgt overwogen.
3. Uit de jurisprudentie van de Afdeling (uitspraak van 6 maart 2008 in zaak nr. 200706839/1, www.raadvanstate.nl) vloeit voort dat, indien een bestuursorgaan na een eerder afwijzend besluit een besluit van gelijke strekking neemt, door het instellen van beroep tegen het laatste besluit niet kan worden bereikt dat de bestuursrechter dat besluit toetst, als ware het een eerste afwijzing. Dit uitgangspunt geldt niet alleen voor besluiten genomen naar aanleiding van een nieuwe aanvraag, maar ook voor besluiten op een verzoek om terug te komen van een al dan niet op aanvraag genomen besluit (uitspraak van de Afdeling van 4 mei 2005 in zaak nr. 200406320/1, www.raadvanstate.nl). Slechts indien en voor zover in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, dan wel uit het aldus aangevoerde kan worden afgeleid dat zich een relevante wijziging van het recht heeft voorgedaan, kan de bestuursrechter dat besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen toetsen.
 - 3.1. Bij besluit van 10 juni 1999 heeft de minister een aanvraag van de vreemdeling om toelating als vluchteling afgewezen en hem een voorwaardelijke vergunning tot verblijf verleend.
Bij onderscheiden besluiten van 1 oktober 2002 en 23 mei 2006 heeft de minister aanvragen van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen, afgewezen.
 - 3.2. De rechtbank heeft het besluit van 17 februari 2009, gezien hetgeen de Afdeling eerder heeft overwogen in onder meer haar uitspraak van 22 september 2010 in zaak nr. 201005050/1/V2

(www.raadvanstate.nl), ten onrechte als een besluit van gelijke strekking aangemerkt en op het daartegen ingestelde beroep ten onrechte het in 3 weergegeven beoordelingskader van toepassing geacht. Dat besluit heeft immers een andere wettelijke grondslag dan de besluiten van 1 oktober 2002 en 23 mei 2006 en strekt er voorts toe de vreemdeling een verblijfsvergunning te onthouden, terwijl het besluit van 10 juni 1999 ertoe heeft gestrekt de vreemdeling een verblijfsstatus te verlenen.

4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De grieven behoeven geen bespreking. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, wordt het volgende overwogen.

5. Aan het besluit van 17 februari 2009 heeft de minister, onder verwijzing naar het algemeen ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken over de veiligheidsdiensten in communistisch Afghanistan van 29 februari 2000 (hierna: het ambtsbericht van februari 2000), ten grondslag gelegd dat de vreemdeling, gezien zijn werkzaamheden als officier voor de

(hierna: de) persoonlijk betrokken is geweest bij misdrijven als bedoeld in artikel 1(F) van het Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen van Genève van 28 juli 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967 (hierna: het Vluchtelingenverdrag).

In het ambtsbericht van februari 2000 wordt, op grond van de daarin beschreven roulatie- en bevorderingssystematiek voor (onder)officieren binnen de , geconcludeerd dat al die (onder)officieren werkzaam zijn geweest in de macabere afdelingen van de en persoonlijk betrokken zijn geweest bij het arresteren, ondervragen, martelen en soms executeren van verdachte personen.

6. De vreemdeling heeft betoogd dat concrete aanknopingspunten om te twijfelen aan de juistheid en volledigheid van het ambtsbericht van februari 2000 zijn gelegen in:

- een rapport van dr. A. Giustozzi van het 'Crisis States Research Centre' van 6 maart 2006;
- onderscheiden verklaringen van het Consulaat-Generaal van Afghanistan te Den Haag van 6 december 2007, 14 januari 2008 en 13 februari 2008;
- de "Note on the Structure and Operation of the in Afghanistan 1978-1992" van de United Nations High Commissioner for Refugees (hierna: de UNHCR) van 13 mei 2008 (hierna: de UNHCR-Note);
- een brief van de voorzitter van het Afghaanse parlement gericht aan de voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van 17 februari 2009, gelezen in samenhang met een brief van Afghaanse parlementsleden van 13 februari 2009;
- een brief van de UNHCR van 9 juli 2009 aan het Ministerie van Buitenlandse Zaken, gelezen in samenhang met een brief van de minister van Buitenlandse Zaken van 2 oktober 2009 aan de Tweede Kamer der Staten Generaal (TK 2009-2010, 27 925 en 19 637, nr. 363) en een brief van de UNHCR van 17 november 2009 aan de minister van Buitenlandse Zaken.

6.1. De in 6 vermelde stukken bevatten geen concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van het ambtsbericht van februari 2000. Voor het rapport van dr. A. Giustozzi en de UNHCR-Note volgt dat uit de uitspraak van de Afdeling van 24 september 2009 in zaak nr. 200901907/1/V1 (www.raadvanstate.nl). Voor de brieven van 9 juli 2009, 2 oktober 2009 en 17 november 2009, op zichzelf genomen dan wel in samenhang met de UNHCR-Note, volgt dat uit de uitspraak van de Afdeling van 13 april 2012 in zaak nr. 201100658/1/V1 (www.raadvanstate.nl). Voor de brieven van 13 februari 2009 en 17 februari 2009 volgt dat uit de uitspraak van de Afdeling van 22 december 2009 in zaak nr. 200903220/1/V2 (www.raadvanstate.nl). Ten slotte is bij de verklaringen van het Consulaat-Generaal van Afghanistan te Den Haag, die op verzoek van de vreemdeling zijn opgesteld en alleen informatie over hem bevatten, van belang dat die verklaringen geen informatie bevatten over de in het ambtsbericht van februari 2000 beschreven roulatie- en bevorderingssystematiek voor (onder)officiëren binnen de

Het betoog faalt.

7. De vreemdeling heeft voorts betoogd dat de minister artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag ten onrechte vanwege zijn werkzaamheden als officier bij de op hem van toepassing heeft geacht, omdat de minister geen onderzoek heeft verricht naar zijn individuele verantwoordelijkheid voor door de gepleegde misdrijven als bedoeld in die verdragsbepaling. De vreemdeling heeft daartoe verwezen naar een brief van de UNHCR aan de minister van Justitie van 14 november 2007 en naar hetgeen het Hof van Justitie (hierna: het Hof) heeft overwogen in zijn arrest van 9 november 2010, Duitsland tegen B. en D., zaken C-57/09 en C-101/09, (www.curia.europa.eu) over de bewijsomvang volgens artikel 12, tweede lid, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven, en de inhoud van de verleende bescherming (PB 2004 L 304; hierna: de richtlijn). Voorts heeft hij de rechtbank verzocht om aan het Hof prejudiciële vragen over de uitleg van artikel 12, tweede lid, van de richtlijn te stellen.

7.1. Ingevolge artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag zijn de bepalingen van het Vluchtelingenverdrag niet van toepassing op een persoon, ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat:

- a. hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen;
- b. hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten;
- c. hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties.

8. De vreemdeling heeft voorts betoogd dat de minister niet heeft onderkend dat hij zijn standpunt dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst, te weten Afghanistan, een reëel risico loopt om door een commandant, genaamd , in strijd met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) te worden behandeld, voldoende heeft geconcretiseerd. Hiertoe heeft hij verwezen naar hetgeen zijn echtgenote heeft gesteld tijdens haar nader gehoor over de omstandigheid dat meerdere personen hebben besloten dat zij in Afghanistan, in weerwil van de omstandigheid dat zij reeds met de vreemdeling was getrouwd, met die commandant moest trouwen. Voorts heeft hij verwezen naar de omstandigheid dat eermoorden in Afghanistan een diepgeworteld cultureel verschijnsel zijn.

8.1. Bedoelde verwijzing door de vreemdeling ter toelichting van zijn betoog kan geen doel treffen, reeds omdat hij het standpunt van de minister in het besluit van 17 februari 2009 dat hij volgens zijn verklaringen nimmer concrete aanwijzingen heeft ontvangen die erop duiden dat hem in Afghanistan een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling van de zijde van genoemde commandant te wachten staat, niet heeft bestreden. Het betoog faalt.

9. De vreemdeling heeft voorts betoogd dat hij bij terugkeer naar Afghanistan vanwege zijn communistische verleden en zijn lange verblijf in Nederland een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling. Hiertoe heeft hij verwezen naar de paragrafen 3.4.7 en 4.1.2 van het algemeen ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken over Afghanistan van maart 2009 (hierna: het ambtsbericht van maart 2009) en gesteld dat het gezien zijn lange verblijf in Nederland zeer wel aannemelijk is dat zijn sociale banden in aanzienlijk zijn verwaterd en derhalve onzeker is dat hij bij terugkeer kan rekenen op zijn sociale vangnet van weleer, dat de voormalige vijanden van de communisten de huidige machthebbers in Afghanistan zijn, en dat hij in Afghanistan vanwege zijn communistische verleden met mensenrechtenschendingen zal worden geassocieerd. Voorts heeft hij gesteld dat de omstandigheid dat hij de zorg heeft voor zijn gezin risicoverhogend is.

9.1. In paragraaf 3.4.7 van het ambtsbericht van maart 2009 is, voor zover thans van belang, het volgende vermeld:

"Veel medewerkers van de werken momenteel voor de Afghaanse overheid. (...) Alhoewel ex-communisten van de zijde van de regering niets te vrezen hebben, lopen zij mogelijk toch een risico slachtoffer te worden van mensenrechtenschendingen als zij geen bescherming genieten van invloedrijke facties of stammen (...). De mate waarin zij risico lopen hangt af van verschillende factoren, waaronder persoonlijke omstandigheden; familieachtergrond; de rang of positie die zij ten tijde van het communistische regime hebben bekleed en de mate waarin zij geassocieerd worden met de mensenrechtenschendingen tussen 1978 en 1992."

In paragraaf 4.1.2 van het ambtsbericht van maart 2009 is, voor zover thans van belang, het volgende vermeld:

"(...) Voorts waren er deze verslagperiode meldingen over Afghanen die

werden ontvoerd nadat zij gedwongen terugkeerden uit het buitenland, omdat de ontvoerders veronderstelden dat deze personen (toegang tot) geld zouden hebben. (...) UNHCR stelt zich op het standpunt dat het niet verantwoord is om iemand gedwongen terug te sturen naar een gebied waar hij geen sociaal netwerk heeft."

9.2. De minister heeft in het besluit van 17 februari 2009 en het daarin ingelaste voornemen, voor zover thans van belang, verwezen naar paragraaf 3.4.7 van het algemeen ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken over Afghanistan van augustus 2007 (hierna: het ambtsbericht van augustus 2007) en zich op het standpunt gesteld dat daaruit niet blijkt dat alle functionarissen van het voormalige communistische regime in Afghanistan een reëel risico lopen op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling en dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij, gelet op zijn persoonlijke omstandigheden, familieachtergrond en rang of positie ten tijde van dat regime, een dergelijk risico wel loopt.

9.3. Hetgeen is vermeld in paragraaf 3.4.7 van het ambtsbericht van maart 2009, zoals weergegeven in 9.1, is eveneens vermeld in paragraaf 3.4.7 van het ambtsbericht van augustus 2007. In aanmerking genomen dat de vreemdeling het overgrote deel van zijn leven in Afghanistan heeft gewoond, brengt de enkele omstandigheid dat hij sinds november 1998 in Nederland woonachtig is, niet met zich dat aannemelijk is dat hij in geen netwerk meer heeft om op terug te vallen. Met de overige in 9 vermelde omstandigheden heeft de vreemdeling niet aannemelijk gemaakt dat de in 9.1 genoemde risicofactoren in zodanige mate aanwezig zijn dat een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM bestaat. In zoverre heeft de minister zich terecht op het standpunt gesteld dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling.

Het betoog faalt.

10. De vreemdeling heeft voorts betoogd dat zich in Afghanistan, in het bijzonder in een uitzonderlijke situatie heeft voorgedaan als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn, thans opgenomen in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, sub 3, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000). Hierbij heeft hij verwezen naar:

- een ambtsbericht;
- rapporten van de United Nations (hierna: UN) van maart 2008 en 3 juli 2008;
- de rapporten 'The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security' van de 'UN Secretary-General' van 23 september 2008 en 28 december 2009;
- het rapport 'UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan' van de 'UN High Commissioner for Refugees' van juli 2009;
- het rapport 'Afghanistan. Annual report on protection of civilians in

armed conflict, 2009' van de 'UN Assistance Mission in Afghanistan' van januari 2010.

10.1. Aan de verwijzing naar een ambtsbericht wordt voorbijgegaan, reeds omdat de vreemdeling niet heeft aangegeven op welk ambtsbericht hij doelt. Voorts wordt aan voormelde rapporten van de UN van maart 2008, 3 juli 2008 en 23 september 2008 voorbijgegaan, reeds omdat die rapporten geen betrekking hebben op de veiligheidssituatie in Afghanistan, in het bijzonder in Kaboel, ten tijde van belang. Verder volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 17 september 2010 in zaak nr. 201005205/1/V2 (www.raadvanstate.nl) dat de overige in 10 vermelde rapporten geen informatie bevatten die grond biedt voor het oordeel dat zich in Afghanistan, in het bijzonder in , een uitzonderlijke situatie heeft voorgedaan als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, sub 3, van de Vw 2000. Het betoog faalt.

11. De vreemdeling heeft ten slotte betoogd dat de minister in het besluit van 17 februari 2009 ondeugdelijk heeft gemotiveerd waarom hij niet voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 in aanmerking komt.

11.1. Dit betoog faalt, reeds omdat de vreemdeling ingevolge artikel 3.107, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 niet voor een verblijfsvergunning op die grond in aanmerking kan komen, nu de minister artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag op hem heeft toegepast en hetgeen hij daartegen in beroep heeft aangevoerd, faalt.

12. Het beroep is ongegrond.

13. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 17 december 2010 in zaak nr. 09/6940;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. M.G.J. Parkins-de Vin en mr. G. van der Wiel, leden, in tegenwoordigheid van mr. J. Willems, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

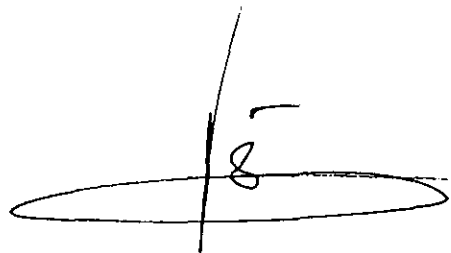
w.g. Willems
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 2 oktober 2012

382-412-610.

Verzonden: 2 oktober 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser